

Слѣдъ това Аглика подскачаше отъ радостъ, запѣваше нѣкоя весела пѣсенчица или се борѣше съ малкото си братче Здравко.

И когато най-послѣ уморена си лѣгаше, заспиваше сладко и въ сѣня си се молѣше за здравето на татко си, майка си и милото си братче. Дори често съ гласъ ги поменуваше...

Аглика съ нетърпѣние чакаше свършването на ваканцията. „Еднажъ да дойде септември“ — си думаше тя. Тя мечтаеше за голѣмото бѣло училище, което се издигаше срѣдъ града и съ привѣтливата си градинка привлечаше често погледитѣ на малката Аглика. А синята ружичка... Ахъ, тя постоянно мислѣше за нея... Отдавна ѝ се искаше да се облѣче и да се нареди въ числото на „скласилитѣ“...

Въ срѣдата на мѣсецъ септември, неочаквано за нея, повикаха всички граждани подъ знамената по случай общата мобилизация въ Българското Царство. Агликинъ татко, който нѣкога бѣ служилъ войникъ, сжщо трѣбваше да отиде въ казармата. На другия день той напусна работата въ фабриката, отиде въ казармата, облѣче воѣншки дрѣхи. Той изглеждаше по-младъ и спрѣтнатъ...

Слѣдъ една седмица войскитѣ отъ града заминаха за турската граница. Заминаването имъ бѣ цѣло народно тържество. Всѣкой говорѣше за война съ вѣковния тиранинъ. Агликини съ плачъ и сълзи отъ радостъ и скръбъ изпратиха татка си. Трогателна бѣше тѣхната раздѣла. Останаха самички и малкото пари, които татко имъ взе отъ фабриката едва можеха да имъ стигнатъ за двѣ седмици...

Не се минаха много дни и войната съ турцитѣ се почна, Българскитѣ войски побѣдоносно навлѣзоха въ прѣдѣлитѣ на Турция. Радостъ голѣма бѣ обладала всички отъ блѣскавитѣ побѣди на нашитѣ юначни войски, но заедно съ това радостно извѣстие, тихомъ се приказваше за паднали въ жестоки боеве убити и ранени наши войници. Съ сълзи на очи и съ трѣпно отъ мъжа сърце Аглика слушаше тия тревожни извѣстия.

— Ахъ, дано Господъ оживи татка!

— Дано, повтаряше горестно майка ѝ.

Малкото пари, които имъ остави татко имъ, отдавна се свършиха. Агликината майка се научи, че въ общинското